

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XIII, NR. 3 (144)/2009 BULETIN DE INFORMAȚII MART. 2009

Spovedania în viața duhovnicească *

Înaltpreasfințite Părinte Mitropolit Serafim, de ce avem nevoie de un povățuitor în viață și în special de un părinte duhovnicesc ?

Problema duhovnicului sau a povățuitorului duhovnicesc în viața fiecăruia este deosebit de importantă. Credința vine de la Dumnezeu, este un dar al lui Dumnezeu, care însă se transmite prin oameni, am putea spune din tată în fiu. Noi ne naștem în familii creștine, suntem botezați de mici; la botez primim un naș care în numele nostru se leapădă de satana și se unește cu Hristos. Nașul este primul îndrumător, primul părinte sufletesc pe care îl primește copilul încă de la botezul lui. În mod normal, copilul trăiește în familie într-o atmosferă creștină și învață ceea ce ține de credință de la părinții săi. Părinții sunt prin calitatea lor însăși îndrumători, povățuitori și au datoria de a crește pe copii în credință și în frica lui Dumnezeu, cu rugăciune, cu smerenie, cu împlinirea faptelor creștinești... După ce copilul crește în sânul familiei și al Bisericii și dobândește primele cunoștințe în legătură cu viața creștină, se pune problema unui îndrumător care să-l ajute de acum înainte în creșterea sa duhovnicească și în problemele mai delicate sau mai dificile care se ivesc pe parcursul vieții. Acesta nu poate fi altul decât duhovnicul, adică un părinte cu multă experiență duhovnicească în lupta cu ispitele și greutățile vieții.

În mod normal, duhovnicul este preotul parohiei de care aparținem; la el ne spovedim în mod regulat, el ne îndrumă în taina spovedaniei, el ne cercetează dacă putem să ne apropiem de Sfânta Împărtășanie sau dacă trebuie să împlinim un canon înainte de a ne împărtăși. Dar se întâmplă să existe și probleme deosebite în viața noastră care depășesc competența preotului, în sensul că nu toți preoții au o experiență duhovnicească foarte

bogată. Deși, în general, preoții sunt și duhovnici, deci au darul de la Hristos de a ierta păcatele oamenilor și de a povățui în taina spovedaniei, nu înseamnă că toți au aceeași experiență duhovnicească și pot da sfaturile necesare pentru toate cazurile câte se pot ivi. De aceea **credincioșii au toată libertatea să se îndrepte spre duhovnici mai experimentați, adeseori spre călugării din mănăstiri.** Mănăstirile au avut întotdeauna și un rol de îndrumare spirituală. Duhovnicii din mănăstiri au fost mereu povățuitori ai

credincioșilor care-i căutau pentru a le cere nu numai rugăciunea, ci și sfatul duhovnicesc. Este bine deci să avem un sfătuitor duhovnicesc într-o mănăstire. Nimeni nu ne oprește să avem chiar mai mulți în același timp. Aceasta nu înseamnă că putem să neglijăm pe preotul de care aparținem. Nu, acesta este duhovnicul nostru principal, aș putea zice, și repet, cu el trebuie să avem o legătură normală, o relație sănătoasă, ca relația dintre tată și fiu. Cu binecuvântarea lui putem să mergem la mănăstire să găsim un duhovnic mai experimentat sau duhov-

nici mai experimentați sub ascultarea cărora să ne punem. Este adevărat că se poate întâmpla ca la aceeași problemă, duhovnicii să-ți dea răspunsuri diferite; aceasta nu înseamnă neapărat că ei se contrazic, ci că fiecare vede rezolvarea problemei în felul său; dacă credinciosul ascultă de unul dintre ei, cu siguranță va ajunge la rezolvarea problemei pe care o are. Dar o problemă se poate dezlega pe mai multe căi, poate avea mai multe soluții; tocmai de aceea duhovnici diferiți pot avea păreri diferite. Încă odată, nu trebuie să punem în contradicție părerea sau părerile diferiților duhovnici, ci să le luăm ca de la Dumnezeu și să încercăm rezolvarea, ascultând, desigur, de unul dintre ei.

Este important deci să întrebăm întotdeauna pe duhovnicul nostru, pentru ca să avem oarecum o siguranță că ceea ce facem este după voia lui Dumnezeu. Vedeți, Mântuitorul Iisus Hristos Însuși a zis: Eu nu fac de la Mine nimic, precum aud, judec și judecata mea este dreaptă, căci n-am venit să fac voia Mea, ci voia Tatălui, Celui ce M-a trimis. Eu nu vorbesc de la Mine, ci vorbesc ceea ce Mi s-a încredințat de către Tatăl (cf. Ioan 5, 30). Aceasta este o atitudine fundamentală, de smerenie și de ascultare din credință; în Biserică toți ascultăm: credincioșii de preoți, preoții de episcop, episcopul de Sf. Sinod. În Biserică există deci o ierarhie a ascultării, fără de care nimeni nu se poate mântui. În Vechiul Testament se spune că ascultarea este mai mare decât jertfa. Când întreb, când alerg la un povățuitor duhovnicesc înseamnă că te smeresti pe tine însuși, te vezi neputincios și-L rogi pe Dumnezeu să-ți vorbească prin duhovnic. Iar Dumnezeu, văzând smerenia ta, îți vorbește într-adevăr prin duhovnicul respectiv.

Se spune în Pateric că un frate dorea să cunoască interpretarea unui cuvânt

din Sfânta Scriptură prin descoperire directă de la Dumnezeu și pentru aceasta a început să postească și să roage cu multă credință și căldură. Dar n-a primit nici-un cuvânt, nici-o revelație de la Dumnezeu. Atunci și-a zis: dacă nu-mi răspunde Dumnezeu, hai să mă duc să întreb pe părintele care locuiește lângă mine; și cum a pus mâna pe clanța de la ușă ca să meargă la el ca să-l întrebe despre cuvântul pe care nu-l înțelegea, atunci îngerul lui Dumnezeu i s-a arătat și i-a zis: «Iată, în momentul în care te-ai smerit și ai plecat să întrebi pe fratele tău, Dumnezeu m-a trimis să-ți descopăr cuvântul».

Este deci necesar să întrebăm întotdeauna, să ne consultăm cu semenii noștri, să cerem sfat. Un cuvânt care a traversat veacurile creștine spune: **«Cine vrea să se mântuiască, cu întrebare să călătorească»**. Deci, trebuie să întrebăm, trebuie să ne sfătuim cu ceilalți, să nu ne încredem în noi sau numai în noi, ci să avem întotdeauna binecuvântarea duhovnicului nostru, sau a celor care au experiență mai mare în viața duhovnicească.

Am constatat cu bucurie că la greci și la ruși, credincioșii de rând apelează în toate problemele la sfatul și binecuvântarea duhovnicului lor: «Nu fac aceasta, decât dacă-l întreb mai întâi pe duhovnicul meu».

Deci iau binecuvântare

Da, iau binecuvântare de la duhovnicul lor. Știu că aceștia (grecii și rușii) au o evlavie mai mare față de duhovnicii lor decât o au credincioșii români. La noi, oamenii se spovedesc, dar după aceea nu mai au o legătură strânsă cu duhovnicul lor. Ar trebui deci ca în tot ceea ce facem să cerem și părerea părintelui și cu aceasta avem binecuvântarea lui Dumnezeu, avem siguranța că suntem pe calea cea bună, că nu facem nimic de capul nostru.

Legătura strânsă cu duhovnicul este deci fundamentală pentru viața creștină, pentru progresul nostru duhovnicesc. Tocmai de aceea taina duhovniciei a fost rânduită de Dumnezeu pentru ca să-i ajute pe oameni să nu rătăcească de la calea mântuirii. Cum am spus, în Biserică există ierarhie, totul se face cu ascultare, cu binecuvântare. Mântuitorul Însuși S-a supus ascultării, El Însuși a respectat regulile iudaismului din vremea Sa, n-a făcut nimic de la Sine, ci S-a supus întru toate. Deși ca Dumnezeu, El era dea-

supra Legii, fiind Dătătorul Legii, totuși, ca om, S-a supus Legii și tuturor rânduielilor Vechiului Testament. La fel trebuie să facem și noi, să ne supunem cu credință și cu smerenie tuturor rânduielilor Bisericii, pentru că ele au fost date spre folosul și mântuirea noastră.

Înaltpreasfinția Voastră, ați atins o problemă delicată și anume faptul că la noi într-adevăr, avem încă, Slavă Domnului, mulți creștini care vin la Biserică, se spovedesc, dar dintre cei mulți care vin la Biserică, foarte puțini au un duhovnic.

Ce trebuie să facă un creștin când își dă seama că are nevoie de un duhovnic, cum să și-l aleagă, ce trebuie să facă ca să și aleagă duhovnicul care să poată să-l povățuiască cu adevărat în viața lui lăuntrică?

Problema aceasta nu este dificilă, dar nici ușoară. Repet, în mod normal duhovnicul nostru este preotul slujitor din parohia de care ținem și cu el trebuie să avem o relație ca de la fiu la părinte duhovnicesc. Această relație trebuie promovată mai întâi de preotul însuși, care trebuie să fie deschis întotdeauna, să-i primească pe credincioși oricând cu bucurie, să-i întrebe de viața lor, de necazurile pe care le au. Aș zice chiar că **preotul trebuie să se intereseze mai întâi de fiii lui și apoi fiii de părintele lor.** Pentru că tatăl are mai întâi grijă de copii, ca să crească cum se cuvine. Iar mai târziu îi va avea după cum i-a crescut.

Dar din păcate parohiile noastre sunt foarte mari, numărând sute dacă nu mii de credincioși, mai cu seamă la oraș. Deci preotul nu se poate îngriji de fiecare în parte; atunci este datoria noastră de creștini să-l căutăm noi pe preot mai des. Iar dacă el ne va spune: iată, în problemele pe care le ai frăția ta, eu nu te pot îndruma, caută-ți un duhovnic într-o mănăstire, un duhovnic mai experimentat. Nu-i o rușine ca preotul să-și recunoască neputința, ci o virtute. **De altfel și preotul cere sfat altui duhovnic, el însuși are nevoie de un duhovnic.** Deci și el caută un duhovnic la o mănăstire. Din păcate, astăzi duhovnicii mari de talia Părintelui Cleopa, a Părintelui Sofian sau a Părintelui Constantin Galeriu sunt extrem de rari, aproape că nu mai există. Și aceasta datorită slăbirii generale a credinței și, mai ales, a puținei angajări în credință prin nevoințe ascetice: post sever, rugăciune multă, ascultare și smerenie. Și pentru că

nu avem de ales prea mult, ne vom mulțumi cu duhovnicii pe care-i găsim în mănăstirile noastre.

Deci toată lumea trebuie să aibă un duhovnic, până și duhovnicul însuși.

Într-adevăr și duhovnicul trebuie să aibă un duhovnic, până și episcopul trebuie să aibă un duhovnic. Toată lumea trebuie să aibă un duhovnic.

Fiecare credincios trebuie să-și caute un duhovnic. Este adevărat că sunt oameni și oameni, oameni cu caractere diferite și cu sensibilități diferite. Se întâmplă ca unii duhovnici să fie foarte aspri, foarte exigenți, să dea, canoane mari, ca de exemplu oprirea de la Sfânta Împărtășanie pentru mulți ani. Știu, de exemplu, că Părintele Paisie de la Mănăstirea Frăsinei dă canoane foarte mari, oprește de la Sfânta Împărtășanie 7, 10, 20 de ani. Mulți dintre credincioși se smintesc, se sperie că au fost opriți de la Împărtășanie pentru atâția ani. Este adevărat că și păcatele lor sunt foarte multe și foarte mari. Oamenii de azi sunt însă fragili; rari sunt cei ce se angajează la canoane atât de mari. Ei bine, eu nu le-aș recomanda acestora să se ducă direct la un părinte atât de sever, care aplică canoanele în litera lor. **Ținând seama de neputința omenească, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, în Dogmatica sa, este de părere că duhovnicii nu ar trebui să oprească de la Sfânta Împărtășanie pe perioade așa de mari.** Părintele vorbea de cel mult 3 ani de zile, indiferent cât de mare ar fi păcatul.

Părintele Stăniloae dă și o justificare acolo.

Nu poate fi o altă justificare decât neputința omenească și înțelegerea față de ea. Astăzi duhovnicii, chiar și cei din mănăstiri, trebuie să lucreze mai mult cu iconomia, adică cu îngăduința, decât cu acrvia sau severitatea. Important este să-i câștigăm pe oameni pentru Hristos, să-i câștigăm pentru pocăință. **Căci cine se pocăiește cu adevărat, acela va fi iertat și mântuit.** Pentru aceasta ne trebuie multă iubire și înțelegere. Un duhovnic trebuie să-și pună sufletul pentru fiecare credincios care vine la spovedanie.

Părintele Cleopa spunea că o treime din canon trebuie să și-l asume preotul, o treime și-l asumă Dumnezeu și o treime penitentul.

Da, foarte frumos, uite, asta trebuie să

reținem. Și atunci, dacă un canon oprește de la Sf. Împărtășanie nouă ani, ar însemna că din nouă mai rămân trei. Dar aș vrea să subliniez faptul că **oprirea de la Sfânta Împărtășanie nu se măsoară cu anii, cu timpul, ci cu intensitatea pocăinței.** Trebuie să se țină seama ca cel care a fost oprit de la Sfânta Împărtășanie să facă o pocăință deosebită, să postească mai mult, să se roage mai mult, să meargă regulat la Biserică, să facă fapte bune... Dacă credinciosul respectiv e conștient de păcatul său, îl regretă, e hotărât să nu se mai întoarcă la el, să nu-l mai repete, atunci se poate scurta timpul opririi în funcție de intensitatea pocăinței. În stabilirea canonului contează de asemenea și cât timp a trecut de la săvârșirea păcatului. Mulți fac păcate în tinerețea lor, avorturi, de pildă, care sunt păcate foarte grave, sunt crime; dacă aceste păcate se spovedesc după mulți ani, desigur că preotul duhovnic trebuie să ia în calcul anii care au trecut de la săvârșirea păcatului și să dea ca și canon nu oprirea de la Sf. Împărtășanie, ci împlinirea faptelor bune față de semenii aflați în nevoie. Poate că avortul respectiv a fost mărturisit la vreme, dar femeia ca și soțul - responsabil în aceeași măsură - nu au primit un canon după gravitatea păcatului, iar acum conștiința îi mustră. Și în acest caz duhovnicul nu-i va mai opri de la Sf. Împărtășanie, ci le va da un alt canon de pocăință.

Știm că **Sf. Ioan Postitorul reduce foarte mult anii de oprire de la Sf. Împărtășanie dacă penitentul se angajează la post sever.** E adevărat că postul este rău înțeles de mulți. Unii îl contestă și nu postesc deloc, alții postesc cu mâncăruri foarte bune de post, alții postesc de se îmbolnăvesc. Toate acestea sunt exagerări. Trebuie să știm că postul este o dimensiune extrem de importantă a vieții creștine și că fără post este imposibil să biruim patimile, mai cu seamă pe cele trupești. Postul înseamnă să nu mănânci și să nu bei nimic: miercurea și vinerea, cel puțin până la amiază sau până la ora trei după-masă sau până seara. Tot astfel și în posturile de peste an. Când credinciosul postește așa, înseamnă că renunță, într-un fel, pentru păcatele sale, la însăși viața sa pentru Dumnezeu. Îi întoarce oarecum lui Dumnezeu viața pe care a primit-o de la El. Căci pentru păcatele sale ar fi meritat moartea. Plata păcatului, zice Sf. Scriptură, este moartea. El își dă sea-

ma de gravitatea păcatelor sale și se înfrânează nemâncând și nebând nimic, timp de o zi sau de mai multe zile. Desigur trebuie făcut totul ca să nu ne afecteze sănătatea. Cine însă ajunge să postească astfel, acela va progresa foarte repede duhovnicește. Căci postul este o mare jertfă înaintea lui Dumnezeu.

Să ne gândim că Moise a postit 40 de zile și 40 de nopți nemâncând și nebând nimic pentru ca să primească Tablele legii pe Muntele Sinai. Tot astfel și prorocul Ilie și ceilalți prorocii. În Vechiul Testament era obiceiul să nu se mănânce nimic, să nu se bea nimic, să se acopere părul cu cenușă, să se îmbrace în sac, în haină rea, ca semn de pocăință. Chiar și păgânii cunoșteau postul. Astfel Corneliu sutașul (Fap. Ap 10, 30) nu mănâncă nimic până la ora trei după-amiază și se ruga stăruitor în ziua când a avut o vedenie mântuitoare. Musulmanii nu mănâncă și nu beau nimic, până seara, în luna Ramadamului, obicei preluat de la creștini.

Deci, postul este prețuit de toate religiile. **A nu mânca nimic, a te abține de la mâncare și de la băutură o zi întreagă sau chiar mai multe zile este un semn de mare credință, de mare jertfă pe care o face credinciosul în fața lui Dumnezeu.** Postul atrage cu adevărat mila lui Dumnezeu. Dar sunt unii care nu pot posti în acest fel; aceștia trebuie să-și înmulțească rugăciunea și facerea de bine. Mai cu seamă, dacă au făcut păcate mari, cum sunt avorturile. Pentru aceste păcate se recomandă faptele milei creștine, ajutorarea familiilor sărace, botezarea de copii din familii nevoiașe, îndemnul altora de a nu face astfel de crime. Și aceasta cu gândul că dacă ai fi avut copiii pe care i-ai avortat, ai fi cheltuit foarte mult cu ei.

Dar **trebuie avut mereu în vedere faptul că scopul oricărei rugăciuni ca și al postului este dobândirea unei inimi bune, compătimitoare și înțelegătoare față de neputințele oamenilor.** Dacă ne rugăm și postim, dar în același timp ne certăm cu semenii noștri sau ținem minte răul ori invidiem pe cineva, înseamnă că postim și ne rugăm în zadar.

Sunt cazuri când conștiința îi mustră pe păcătoși foarte puternic.

Faptul că conștiința ne mustră pentru păcatele săvârșite este un lucru bun și necesar. Căci fără mustrarea conștiinței nu există pocăință. Ea nu trebuie să

ne conducă însă la dezechilibre sufletești. Tocmai aici intervine rolul duhovnicului care ne va ajuta să ne angajăm într-o viață de credință foarte exigentă, dar și echilibrată. Să ne angajăm la o asceză mai severă de post și rugăciune, căci, în fond, postul și rugăciunea ne conduc la adevărata pocăință și la dragoste.

Aș vrea să ne întoarcem puțin la ucenic, de această dată, și anume cum trebuie să se pregătească un creștin care vrea să meargă să se spovedească, cum trebuie să-și facă el o cercetare a conștiinței și a faptelor sale pentru a se putea spovedi deplin?

În cărțile de rugăciuni se dau recomandări în privința cercetării cugetului înainte de a ne apropia de Taina Sfintei Mărturisiri, a Spovedaniei. Se spune acolo că suntem datori cu toții ca înainte de a ne duce la spovedanie să ne reculegem, să ne notăm chiar pe o hârtie păcatele pe care le-am săvârșit de la ultima spovedanie sau păcatele pe care nu le-am mărturisit, dacă s-a întâmplat așa ceva.

La spovedanie nu e bine să spunem păcatele în detaliile lor, mai cu seamă când e vorba de păcate trupești, pentru că diavolul poate ispiti în acel moment și pe duhovnicul care ascultă mărturisirea. Desigur **trebuie să mărturisim și gândurile, mai cu seamă dacă acestea se repetă și ne biruie.** Se poate întâmpla să fim stăpâniți de anumite patimi numai la nivelul gândului, ceea ce este foarte grav. Ori **cum păcatul începe prin consimțirea cu gândul rău.** Deci nu toate gândurile rele sunt deja păcate, ci numai gândurile rele pe care le primim în inima noastră. E bine să mărturisim mereu că nu avem întotdeauna gândul la Dumnezeu, că nu ne rugăm cât trebuie și cum trebuie, că nu avem dragoste pentru Dumnezeu din toată inima, cum cere porunca dumnezeiască. La spovedanie trebuie să ne oprim la ceea ce este esențial, nu la lucrurile mărunte, cum fac din păcate foarte mulți credincioși care nu știu să se spovedească. Dacă ne oprim la lucrurile mărunte și insistăm asupra lor, uităm esențialul și anume lipsa de iubire față de Dumnezeu și față de semenii noștri; comuniunea (dragostea) pe care trebuie să o păstrăm și să o întărim în familie și între oameni; respectul față de viață prin nașterea de copii și nu uciderea lor prin avort sau mijloace anticoncepționale. De asemenea, să nu uităm păcatele din neglijen-

ță sau din uitare și anume că nu facem binele pe care putem să-l facem. Sunt așa-numitele păcate prin lipsă. Sigur că și spovedania, adică felul de a te spovedi, se învață încetul cu încetul. Nimeni nu rămâne la nivelul copilului, ci înaintăm dacă avem o viață duhovnicească constantă, progresăm de la o spovedanie la alta, dar și cu ajutorul preotului, care trebuie să ne îndrume la o spovedanie tot mai bună. Deci, trebuie să ne facem o cercetare a cugetului, mai ales la început, până învățăm să ne spovedim cum trebuie. Putem să și notăm ca să nu uităm, dar asta nu înseamnă că de fiecare dată când ne spovedim să venim, cum fac unii, cu liste întregi de păcate pe care le citeșc fără să aibă vreun regret deosebit pentru ele. Iar la spovedania următoare vin cu aceeași listă. Eu le spun acestor oameni: Dragă, luptă-te de la o spovedanie la alta, ca măcar de unul din aceste păcate să te vindeci pentru totdeauna. Astfel vei progresa cu siguranță, împutinând mereu lista.

De exemplu, îți propui astăzi să nu mai minți.

Da, îmi propun ca de acum înainte să mă lupt, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca să nu mai mint niciodată, știind că minciuna este un păcat împotriva

Duhului Sfânt care este Duhul adevăratului. Mă lupt deci cu deosebire împotriva acestui păcat, îmi propun ca să nu mai mint nici măcar pe un copil. Deși va fi foarte greu să te lași dintr-o dată de acest păcat, mai cu seamă dacă ești obișnuit cu el, totuși, încetul cu încetul, vei ajunge să-l biruiști definitiv. Apoi vom începe lupta cu un alt păcat, până-l vom birui și pe acela. De exemplu, lupta cu fumatul, o mare patimă care ne afectează sănătatea și ne face să cheltuim atâția bani fără rost. Eu spun uneori credincioșilor noștri: **dacă toți fumătorii ar da Bisericii banii pe care-i cheltuiesc pe țigări, am putea construi în fiecare an câte o biserică de care avem atâta nevoie în străinătate.** După experiența multora, se pare că cea mai ușoară metodă de a te lăsa de fumat ar fi aceea de a reduce numărul țigărilor cu câte una pe săptămână. De asemenea, lupta împotriva beției, poate cea mai distrugătoare patimă, cu consecințe nefaste și în urmași. În lupta cu această patimă se recomandă post sever, post negru, deci înfrânare totală de la mâncare și băutură, până seara și citirea din Sf. Scriptură, mai ales, din Sfintele Evanghelii. Așa vom proceda cu toate celelalte păcate. Astfel vom fi mereu treji și în

luptă. Căci așa spun toți Părinții duhovnicești, ca moartea să ne surprindă luptând și nu indiferenți față de starea noastră duhovnicească. **Dumnezeu ne va judeca după starea în care ne găsește moartea.** Chiar dacă n-am reușit să ne liberăm de toate păcatele, dacă moartea ne găsește luptând și în pocăință, Dumnezeu ne va mântui. Ce bine-ar fi să ne putem libera de la o spovedanie la alta de câte un păcat, ca să nu venim mereu cu aceleași păcate. Pentru că dacă la fiecare spovedanie repetăm aceleași păcate nu ne vom folosi cu nimic de spovedanie, dimpotrivă nesocotim această sfântă și mare Taină.

Cât de des trebuie sau ar fi bine să se spovedească un creștin?

Eu cred că trebuie să ne spovedim cât mai des cu puțință. Monahii se spovedesc săptămânal, dacă nu zilnic. Credincioșii mireni ar trebui să se spovedească lunar pentru a se putea împărtăși în fiecare duminică. Dacă, bineînțeles nu au păcate de moarte... (va urma).

Mitropolitul SERAFIM

*Interviu realizat pentru Radio «Re-nașterea» cu Părintele Sabin Vodă.

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

1 feb. 2009 - ține predica festivă cu prilejul sărbătoririi a 100 de ani de la întemeierea Alianței Evanghelice, filiala Nürnberg.

2 feb. - **Întâmpinarea Domnului** - slujește Sfânta Liturghie și predică la Nürnberg.

5 feb. - conduce cercul biblic lunar de la Centrul eparhial

8 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Hannover (paroh: P.C.Pr. Alin Florea) cu participare mare. Participă la agapă.

11 - 13 feb. - participă la Roma la întâlnirea episcopilor (cca. 150) apropiați de Comunitatea St. Egidio.

14 feb. - slujește vecernia și predică în parohia P.C.Pr. Bogdan Petre din Roma și predică. Au participat peste 100 de credincioși.

15 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică în parohia P.C.Pr. Ilie Ursache din Roma. După masă, participă la Adunarea

Oastei Domnului și predică. Au fost prezente peste 300 de credincioși.

20 - 21 feb. - participă la Mănăstirea Nütschau la o reuniune la Asociației «Filo Xenia» unde prezintă Biserica Ortodoxă Română. Slujește împreună cu P.C.Pr.Dr. Dan Miron și P.Cuv. Calinic Vintilă Sf. Liturghie în Mănăstirea Nütschau.

22 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Hamburg (paroh P.Cuv. Calinic Vintilă) cu participare foarte mare. la parte la agapă.

24-26 feb. - ia parte la lucrările Adunării Naționale Bisericești și ale Sf. Sinod.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOP SOFIAN

1 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai. După slujbă vizitează împreună cu credincioșii locul oferit de primărie pentru construcția bisericii și a centrului bisericesc.

2 feb. - **Întâmpinarea Domnului** - slujește Sf. Liturghie și rostește un cuvânt de învățătură la Capela Sf. Siluan.

3 feb. - face o vizită de lucru la Consulatul General al României din München

unde are discuții cu Doamna Consul General Brândușa Predescu.

6-7 feb. - face o vizită la Abația benedictină de la Niederalteich.

8 feb. - slujește Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

15 feb. - împreună cu ÎPS Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale și cu un numeros sobor de slujitori, slujește Liturghie la Berna. Rostește cuvânt de învățătură.

22 feb. - slujește Sf. Liturghie și predică la Basel (paroh P.C.Pr.Drd. Gheorghe Laurențiu Precup).

*

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL-UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diacon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00